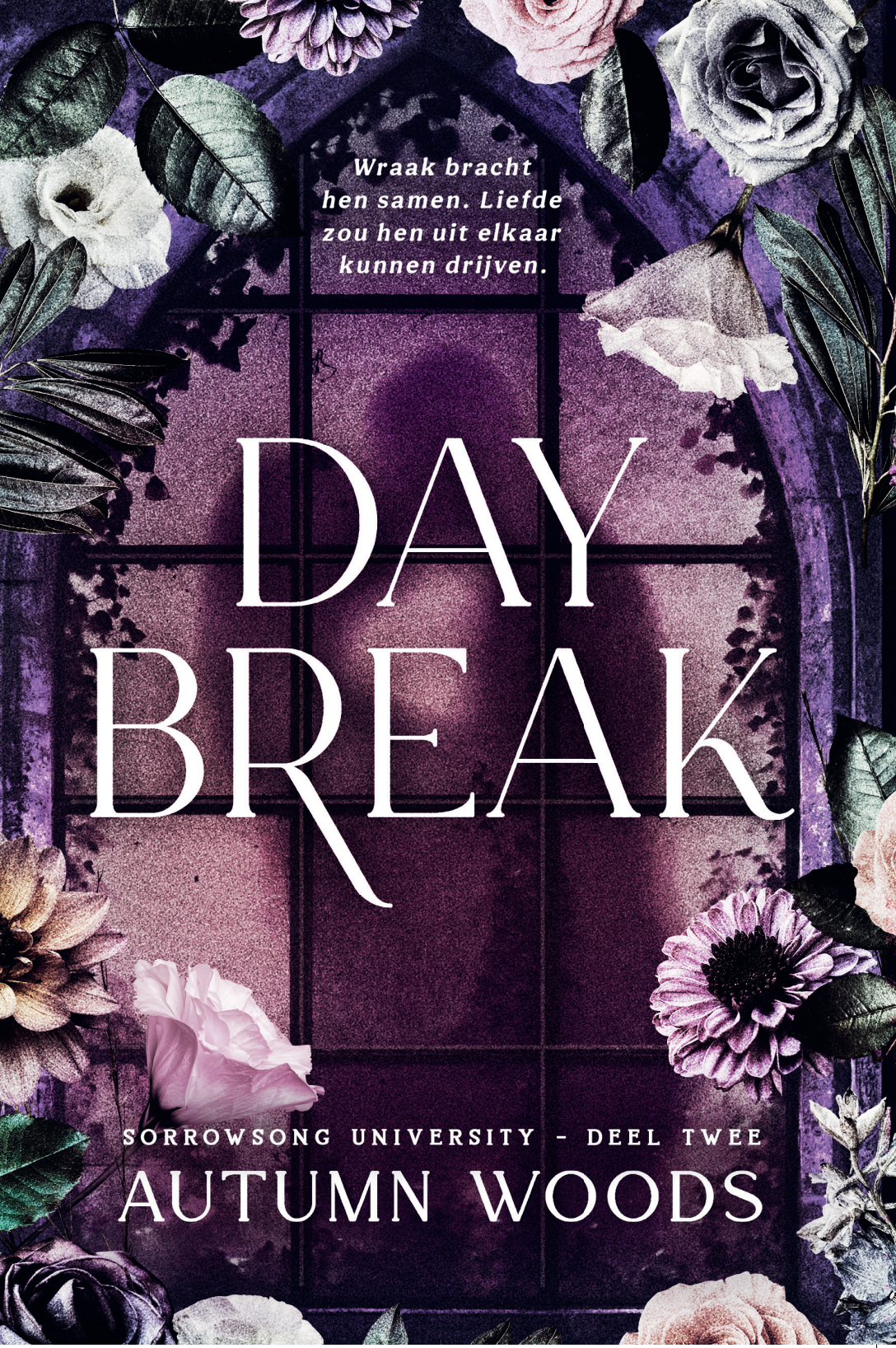

The background of the cover is a deep purple and blue gradient, framed by a border of various flowers including roses, daisies, and chrysanthemums in shades of pink, white, and purple. In the upper center, there is a graphic of a window with a dark frame and a grid pattern. Inside the window, the text is written in a white, elegant serif font.

*Wraak bracht
hen samen. Liefde
zou hen uit elkaar
kunnen drijven.*

DAY BREAK

SORROWSONG UNIVERSITY - DEEL TWEE
AUTUMN WOODS

Autumn Woods

Daybreak

Sorrowsong University-serie – deel 2

Vertaling Kyra Ivens

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559484
ISBN e-book 9789020559491
ISBN audiobook 9789020562897
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2026 Autumn Woods
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Daybreak* door Slowburn, een imprint van Zando, New York, VS.

Vertaling Kyra Ivens
Omslagontwerp Emily Wittig
Nederlands omslagontwerp Het Omslag Atelier
Fanart binnenzijde omslag: voor © alilyushka, achter © Vera Osipchik

www.zomerenkeuning.nl
www.authorautumnwoods.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voelt het soms alsof je gezien wordt?

Noot van de auteur

Heel erg bedankt voor je interesse in *Daybreak*.

Houd er rekening mee dat dit boek het tweede deel is van een duet en dat je, om de gebeurtenissen in dit boek te kunnen volgen, het eerste deel, *Nightshade*, gelezen moet hebben.

Dit boek is bedoeld voor een publiek van achttien jaar en ouder en bevat thema's als moord, depressie, rouw, verdrinking, zelfmoordgedachten, geweld en de afnemende gezondheid van een ouder, evenals seksuele inhoud.

Proloog

Anoniem

Weet je hoe frustrerend het is om iemand te vertrouwen, om iemand je laatste hoop te laten zijn, om te geloven dat je misschien vrienden met ze kunt worden en dat ze dan een bedrieger blijken te zijn?

Ik weet niet waarom ik verbaasd ben. Iedereen, echt iedereen, heeft me vroeg of laat in de steek gelaten.

Als ik sterf, zal er geen grafsteen zijn. Geen begrafenis. Ik zal vergeten worden.

Vroeger dacht ik dat vriendelijkheid genetisch bepaald was. Dat slechte mensen slecht geboren werden en goede mensen vanaf hun geboorte zo voorbestemd waren. Maar nu zie ik in dat ik het mis had, want ik heb mezelf zien aftakelen van een kind met stralende ogen vol hoop tot een holle, bittere volwassene die niets goeds wil voor anderen.

Aan de keukentafel, die net als de rest van het motel wegrot door het vocht, staar ik naar mijn telefoon. Naar de wazige foto van twee figuren die neerkijken op een stervende man, een man die het verdiende om te sterven.

Ze verdienen het allemaal om te sterven. Het meisje, de professor, de zakenmannen. Ze verdienen het allemaal om te sterven.

Ik veeg over het scherm en open mijn berichten. Dat Ophelia Winters een stalker had, verbaasde me niet. Ze lijkt zo moeiteloos vijanden te maken dat het bijna bewonderenswaardig is.

Twee dagen later is mijn bericht aan haar nog altijd onbeantwoord.

Ik staar uit het raam, maar het uitzicht wordt belemmerd door de oorverdovende regen.

Mijn laptop geeft een melding van een versleutelde berichtensite.

Onbekend nummer

Ik heb bevestiging dat ze terug is op de universiteit.

Haar stilte is mijn antwoord. Als ze niet naar mij wil komen, zullen we het op de harde manier moeten doen.

Onbekend nummer

Ik ben klaar hier. Meer klussen vereisen verdere betaling.

Ik lach kil, mijn adem een wolk in de lucht. Ik kan geen hacker meer betalen, zelfs als ik dat zou willen. Alles is weg. Huis, sieraden, geld. Familie, hoop, dromen. Alles is weg.

Ik ben klaar met dit leven. Klaar om te vertrekken.

Maar vertrekken zonder Winters te zien smeken om haar leven, smeken om vergeving? Dat is geen optie.

Hoofdstuk 1

Alex

[Concept]

Van: Alex Corbeau-Green

Onderwerp: Consumentisme (zelfst. naamw.): het egoïstische en frivole verzamelen van spullen

Aan: Ophelia Winters

Er is een interactief reclamebord buiten mijn kantoor verschenen. Je zou daar vast een hekel aan hebben. Je twee minst favoriete dingen: advertenties en gedwongen interactie. Ik zie je gezichtsuitdrukking al voor me.

Fuck, ik mis je.

‘Help jij de politie bij hun zoektocht naar je vader, Alex?’

‘Polijst jij je je hoofd om het zo glanzend te maken, Andre, of is het van nature zo?’ snauw ik terug, terwijl de verslaggever me wanhopig volgt naar de ingang van het kantoorgebouw van Green Aviation voor wat waarschijnlijk de tiende keer in twee weken is.

Mijn sigaret sist tegen de prullenbak buiten. De flits van een camera ergens achter me zorgt ervoor dat ik mijn tanden op elkaar klem.

‘Hoe gaat het met je moeder? Kun je iets zeggen over haar gezondheid?’

Ik slik de bitterheid in mijn keel weg en laat de bewaking van Green de nieuwsgierige media wegduwen.

De automatische deuren sluiten achter me en ondanks de opzichtige pracht van de lobby van Green word ik meteen overspoeld door een claustrofobisch gevoel.

Als Green een pandemie van hebzucht en corruptie over de hele wereld is, dan is dit glanzende kantoor het rottende epicentrum ervan, het fonkelende juweel in het imperium van mijn vader.

Wat nu mijn imperium is.

Maar niet voor lang, hopelijk.

Ik knik als antwoord op een paar overdreven vrolijke goedemorgens, trommel met mijn vingers op mijn dij en wens dat de lift sneller zijn deuren zou openen.

Sonya, mijn publiciste, verschijnt naast me. De weeïge geur van haar parfum prikt in mijn neusgaten. 'Ah, Alex. Ik hoopte je al te pakken te krijgen.'

Ik zoek in mijn directe omgeving naar een stopcontact om een vork in te steken, maar vind er geen. 'Waarvoor?'

'Je persconferentie van morgen. Ik dacht dat je misschien aan het einde iets over je familie kon vertellen.'

Blijkbaar stoppen alle zes liften deze ochtend op elke verdieping. 'Het is een zakelijke conferentie.'

'Dat weet ik, maar het zou geweldig zijn voor je imago. Familieman, een verenigd front, zelfs nu je vader in de moeilijkheden zit.'

Ik druk nog drie keer op de liftknop, alsof dat iets zal uithalen. Die verdomde verslaggever heeft me echt van slag gemaakt. 'Zou het goed of slecht voor mijn imago zijn als ik het hoofd van Andre Jackson van *Insider Weekly* als bowlingbal gebruik?'

'Alex, het is een geweldige kans om de aandeelhouders gerust te stellen dat wat er thuis ook speelt, geen invloed zal hebben op -'

De lift is er eindelijk en ik druk op de knop voor de bovenste verdieping en wacht tot er nog maar een glimp van haar gezicht zichtbaar

is tussen de twee zilveren deuren voordat ik zeg: 'Ik zal Jacqueline een gesprek laten inplannen.'

Ik zak uitgeput tegen de spiegel aan, nog voordat de dag echt begonnen is. De claustrofobische metalen doos tilt me onnatuurlijk hoog de lucht in, in dit glazen monster van een gebouw, maar mijn humeur blijft ergens in de ondergrondse garage hangen.

Toch trek ik mijn kraag recht, strijk ik mijn masker glad, onderdruk ik de trilling in mijn handen en denk ik aan de zeven vrouwen voor wie ik dit allemaal doe.

De deuren schuiven open na wat een eeuwigheid lijkt en ze spuwen me voor Jacquelines bureau naar buiten. Het is stil op de bovenste verdieping, gelukkig, het enige wat ik hoor is het geluid van mijn bonzende hart dat overuren draait in mijn borst.

Ik tik met mijn knokkels op het bureau, een irritante gewoonte van mijn vader die ik op de een of andere manier heb overgenomen. 'Als Sonya je mailt over een publiciteitsgesprek –'

'Dat heeft ze al gedaan. Ze is hier om halfvier.'

Verdomme, deze mensen werken snel. 'Ik ben om halfvier bezig.'

Haar ogen vallen op mijn agenda, die openstaat op haar laptopscherm. 'Waarmee?'

'Ik moet...' Ik wrijf met mijn hand in mijn nek. 'Het stof tussen de toetsen van mijn toetsenbord verwijderen?'

'Dat was bijna geloofwaardig,' zegt ze, en ze overhandigt me een kop koffie. 'Veel plezier met je gesprek.'

Geweldig.

Jacqueline is een kleine, chaotisch geklede vrouw van eind dertig, en hoewel ik haar erg aardig vind, is ze echt waardeloos in haar werk.

Ik heb twaalf mensen geïnterviewd voor deze functie, en elf van hen waren meedogenloos georganiseerde assistenten met zoveel ervaring dat hun cv een centimeter dik was. Het voelde meer alsof zij mij interviewden. Met hun scherpe stiletto's, roofzuchtige blikken en scharlakenrode nagels die net iets te lang op mijn onderarmen bleven

hangen, deden ze me te veel denken aan de vrouwen die mijn vader altijd meenam naar volstrekt ongepaste etentjes.

Toen stond Jacqueline in mijn kantoor, perfect op tijd maar bedekt met kinderstickers. Uit mijn achtergrondcheck bleek dat ze drie jonge kinderen heeft en in een appartement in Queens woont. Ze zag eruit als een bang hert, precies zoals ik me vanbinnen voelde. Ze hoorde hier net zomin thuis als ik, maar toen ik haar de laatste vraag stelde, rechtte ze haar schouders onder haar slecht passende blazer en zei ze: 'Ik weet het antwoord niet, maar wat ik wel weet, is dat we er samen uit zullen komen.'

Ze had zoveel vertrouwen in die woorden door laten klinken dat mijn vadercomplex en ik gewoon geen nee konden zeggen.

En ze maakt een fantastische dubbele espresso.

En zoals ze zei, we komen er wel uit. De aandelenkoers van Green herstelt zich en hoewel de mediastorm nog steeds hevig is, staan we niet meer op de voorpagina van elke krant.

Aan de oppervlakte lijkt alles goed te gaan. Maar vanbinnen? Elke ademhaling is een gevecht.

Mijn vader wordt vermist. De FBI kwam hierheen om hem te arresteren, maar hij was nergens te bekennen en niemand heeft sindsdien een spoor van hem gezien. Zelfs een team van privédetectives en de beste agenten van de FBI hebben hem nog niet te pakken kunnen krijgen.

Het drijft me tot waanzin. Het verstoort mijn slaap en het onderdrukt mijn eetlust.

O, en ik ben CEO van een bedrijf met een waarde van bijna een miljard dollar. De *Financial Times* noemde me Manhattans wonderkind, maar mijn meest concrete ervaring met het leiden van een bedrijf is het opzetten van een restaurantketen in *The Sims* samen met Charlotte en Mia.

Volgens mij had ons 'experimentele' restaurant niet eens muren of een dak.

Ik had een vaag idee van hoe mijn leven eruit zou zien op mijn drieëntwintigste.

Ik dacht dat ik een kersverse architect zou zijn, of een kleiner bedrijf zou leiden dat ik zelf had opgericht. Misschien zou ik de wereld rondreizen, zonder verantwoordelijkheden.

Ik had niet gedacht dat ik een CEO zou zijn met de voogdij over mijn zes zussen. Ik had niet gedacht dat ik buiten medeweten van de media de ziekenhuisbezoeken van mijn moeder zou moeten regelen, of de nanny overuren zou moeten betalen omdat ik vastzit in een glazen vergaderzaal. Ik had niet gedacht dat ik elke avond belaagd zou worden door mijn zussen omdat ze het verschrikkelijk vinden dat ze de hele dag omringd worden door beveiliging.

En ondanks dit alles neemt een roodharige vrouw met bruine ogen het grootste deel van mijn gedachten in beslag. In de maand sinds ik haar voor het laatst heb gezien, heb ik aan weinig anders gedacht.

In het kantoor van mijn vader – mijn kantoor dus – schijnt de laagstaande zon over de skyline van New York naar binnen en kleurt de muur tegenover het bureau een macabere rode tint.

Het glas van het raam voelt koel aan tegen mijn voorhoofd, elke zware ademhaling verhult het drukke komen en gaan van een ochtend in de stad. Het zonlicht op de rivier heeft dezelfde kleur als Ophelia's haar.

Ik verliet haar zonder een woord te zeggen.

Om het draaglijker te maken mezelf in de spiegel aan te kijken, probeer ik mezelf ervan te overtuigen dat het verzoek van mijn advocaten om geen contact met haar op te nemen de enige reden is dat de mailtjes die zich als concepten op mijn laptop opstapelen nooit worden verzonden, maar ik weet dat het niet waar is. Een deel van mij denkt dat ik haar niet verdien, en een ander deel is gekwetst. Het ene deel herinnert me er graag aan dat ik haar leven heb veranderd in een circus van publieke aandacht en haatzaaijerij op het internet, en het andere deel teistert mijn nachten met de vraag die ik mezelf overdag niet durf te stellen.

Was het allemaal een toneelstuk?

Ik denk dat ik inmiddels heb geaccepteerd dat Ophelia's motivatie om in mijn leven te verschijnen was om informatie te verzamelen, maar wat me tot in de vroege uurtjes wakker houdt, is de vraag wanneer haar gevoelens precies veranderden. Was het gespeeld toen ze onder de bank lag in Carmichaels kantoor? Was het gespeeld toen ik haar buiten bewustzijn aantrof in het meertje? Het kon niet gespeeld zijn toen ze me in de auto op Tweede Kerstdag aankeek en mijn naam kreunde en me het gevoel gaf dat ik meer dan genoeg voor haar was.

Het kan, het mág, geen toneelstuk zijn.

En onder dit alles schuilt één kleine vraag, een vraag waarvan ik niet eens zeker weet of ik die wel mag stellen.

Hoe kon ze dit doen?

Ik weet niet hoe dat artikel naar de media is gelekt. Diep vanbinnen vind ik het moeilijk te geloven dat zij het was, maar ze heeft het wel geschreven. Ze moet tijdens het schrijven geweten hebben wat het met mijn familie zou doen. Het maakte mijn vader woedend, hij heeft wapens en kleren in een tas gegoooid, en Fleur en de huishoudster bedreigd toen ze hem probeerden tegen te houden. Het heeft mijn zussen op de voorpagina van elke krant en elk roddelforum gezet.

Wat een puinhoop.

Elke keer als ik 's ochtends douche en me scheer, zie ik een beetje meer van mijn vader in de spiegel.

Ik word net als hij, zoals hij altijd al zei. Ik kan proberen te doen alsof ik helemaal mijn moeder ben, zachtaardig, vriendelijk en goed, maar de illusie begint af te brokkelen. Ik ben voor vijftig procent mijn vader, en dat is een feit waar ik nooit aan zal kunnen ontsnappen. Elke positieve gedachte heeft een schaduw die me achtervolgt, hoe hard ik ook ren.

Ik haat het hoe vanzelfsprekend deze rol me afgaat. Hoe zijn stem in mijn hoofd me door vergaderingen, financiële rapporten en moeilijke onderhandelingen leidt.

Hij heeft me opgeleid tot CEO, maar ik zou willen dat hij me had geleerd hoe ik een man moest zijn.

Er is een soort ziekte die met geld gepaard gaat: hoe meer je hebt, hoe meer je ernaar verlangt. Mijn familie is altijd rijk geweest, maar toen het vermogen van mijn vader begon te groeien, veranderde hij in een ander mens. Het is een verslaving. Een verlies van zicht op de belangrijke dingen.

Vakanties stopten. Familiediners stopten. Kerstcadeaus stopten. Alle dingen die hij met zijn geld had moeten doen, stopten. Alles werd terug in Green gestopt.

Hij ruilde zijn ziel in voor de belofte van meer rijkdom. En ik mag mezelf niet dezelfde fouten laten maken, voor mijn zussen.

Ergens in mijn ooghoek zie ik Jacqueline in de deuropening zweven. Ze schraapt haar keel en begint voor te lezen van haar tablet. Ik luister maar half terwijl ik een vrouwelijk figuur op mijn notitieblok schets. Het lijkt op Ophelia, zoals al mijn schetsen de laatste tijd. De glooiende ronding van haar heupen als ze loopt, de zachte lijnen van haar buik als ze zit, haar gespierde armen, ze staan in mijn hoofd gegrift als een tatoeage die ik niet kan uitwissen.

Ik ben niet in staat een tekening te maken die niet buigt, kronkelt en vloeit zoals haar lichaam. Ik hou van haar. Mijn god, ik hóú van haar, maar misschien had ze wel gelijk. Zij en ik zijn de juiste mensen voor elkaar, maar dit is het verkeerde universum. Het is te rommelig, te ingewikkeld, en daar probeerde ze me al die tijd voor te waarschuwen.

Als ik thuiskom, als mijn zussen in bed liggen en mijn werklaptop uitstaat, is er niets meer waarmee ik haar uit mijn hoofd kan zetten. Ze neemt bezit van al mijn gedachten en elke trillende ademhaling. Ze is het onderwerp van mijn meest angstaanjagende nachtmerries en mijn meest wellustige dromen.

Zonder haar zachte dijen, haar ellendige cynisme en haar loopneus is mijn leven weer grijs geworden. Het zou minder pijn doen als ik niet had geproefd hoe zoet de andere kleuren konden zijn.

Het is precies zoals Harwood had vastgesteld: ik ben geobsedeerd door haar op een ongezonde en onvolwassen manier.

Harwood. Dat is wat ik nodig heb. Misschien kan mijn therapeut me helpen. 'Neerslachtig' is niet sterk genoeg om mijn stemming van de afgelopen dagen te beschrijven. Ik wil dolgraag met hem praten, maar hij is de rest van de week bij familie in Nigeria.

Ik schud mijn gedachten van me af, stuur Jacqueline weg en laat Mike en Luis binnen, twee managers die me helpen het bedrijf te leiden. De media mogen me zoveel lof toezwaaien als ze willen, maar de helft van de beslissingen die ik de afgelopen weken heb genomen, waren op basis van hun advies.

Zodra ik fase één van mijn Green Plan heb afgerond – het schip stabiliseren – ga ik door naar fase twee: een nieuwe CEO aanstellen. Ik ben niet dom. Ik weet dat een drieëntwintigjarige zonder passie of ambitie voor het bedrijf niet de beste keuze is voor deze rol. Deze twee zijn de beste opties die ik op dit moment heb. Ik kan ze alleen nog niet volledig vertrouwen. Ik moet er zeker van zijn dat ik Green niet in de handen van iemand zoals mijn vader laat vallen.

Ondertussen is het salaris een mooie meevaller. Ik heb een chef-kok voor doordeweeks aangenomen, een beveiligingsteam en nog een nanny, en ik heb de beste zorg voor mijn moeder geregeld. Ik heb een absurd bedrag betaald om de Land Rover die ik tijdens de feestdagen had gehuurd om Ophelia te bezoeken, te kopen en hierheen te laten transporteren, het voelde misdadig om hem bij het verhuurbedrijf achter te laten. Nu staat hij in de ondergrondse garage als een onbetaalbaar artefact, een museum van mijn tijd met haar. Soms ga ik erin zitten in de hoop haar kaneelgeur op te vangen.

Als ik heel eerlijk ben, verwerk ik deze relatiebreuk waarschijnlijk niet op de meest gezonde manier.

Het begint al donker te worden als ik de garage van ons herenhuis binnenrijd, geflankeerd door een zwarte beveiligingsauto. Ik manoeu-

vreer de auto in de lege ruimte tussen het officiële Land Rover Ophelia Winters Museum (merkregeristratie in aanvraag) en de witte Audi die ik Fleur vorige week voor haar zeventiende verjaardag heb gegeven.

Ik stap uit de auto en controleer hem op trackers. Ik weet niet waar mijn vader is en ik weet ook niet of hij ongelooflijk trots is omdat ik zijn kostbare bedrijf van een totale ondergang heb gered, of woedend omdat ik zijn baan heb afgepakt nadat mijn vriendin hem de grootste figuurlijke middelvinger ooit heeft gegeven. Waarschijnlijk het laatste.

Ik neem de lift naar boven en ontgrendel de deur naar de hal van het huis. Mijn zusje Josie stormt op me af in een Batman-kostuum, haar cape achter haar aan wapperend. ‘Alex is thuis!’ gilt ze, met een toonhoogte die alleen een door suiker gedreven zevenjarige kan produceren.

Ze knalt tegen me op en slaat haar armen om mijn middel. Ze slaakt een dramatische zucht en mompelt iets over hoeveel ze me gemist heeft, hoe de twaalf uur sinds we elkaar voor het laatst spraken de langste tijd óóit was. Ik zou liegen als ik zei dat mijn hart niet een beetje opwarmde. ‘Heb je een avondje vrij van misdadbestrijding?’

Ze zwaait met haar cape. ‘Ja. Ik heb vakantie. Heb je een fijne dag gehad?’

“Fijn.” Ja, zo zou je het kunnen noemen.’ Ik leg een hand op haar bovenrug en leid haar naar de keuken, waar mijn andere zussen, Mia, Evie, Éléanor en Charlotte, ruziemaken over hoe dik ze het deeg voor hun koekjes moeten uitrollen. De afwezigheid van mijn oudste zus is niet verrassend; Fleur gaat niet goed om met alles wat er de afgelopen maanden is gebeurd, wat niet gek is.

Ik haat het hoeveel ze allemaal hebben meegemaakt. Ik vind het vreselijk dat het artikel als een bom insloeg in hun leven en dat de brokstukken nooit meer hetzelfde zullen zijn als voorheen.

Ik gris de kom met beslag van het marmeren aanrecht. Ze hebben werkelijk elke pot, pan en keukengerei gebruikt, wat indrukwekkend is. ‘O, wat aardig van jullie om koekjes voor me te bakken.’

‘Die moet ik mee naar school nemen morgen!’ protesteert Charlotte, terwijl ze probeert de kom terug te pakken.

Ik steel een beetje deeg. Man, wat is het lekker. Het smaakt naar vanille. Het smaakt naar mijn jeugd, toen mijn vader nog van mijn moeder hield en mijn moeder nog van zichzelf hield.

‘Hoe was het op school?’ vraag ik. Ik zet de kom terug op het aanrecht en trek de koelkast open voor een alcoholvrij biertje. Vijf verschillende antwoorden vliegen me om de oren terwijl de chef-kok zijn hoofd om de deur van de bijkeuken steekt.

‘Goedenavond, meneer. Is *chicken pie* goed?’

Ik draai de dop van de fles. ‘Perfect. Bedankt.’

Het is een godsgeschenk dat er iemand voor ons kookt. Zonder het personeel zouden we een ongeregeld, door kant-en-klare macaroni met kaas gevoed zootje zijn.

Ik peuter aan het etiket op het flesje, een knoop vormt zich in mijn maag.

Wie kookt er voor Ophelia als ze met Pasen terug naar het huis van haar ouders moet? Die vrouw kan niet eens een ui snijden.

Terwijl ik naar zes overvolle planken met verse producten en zelfgemaakte maaltijden staar – met het geruzie van mijn zussen als welbekende achtergrondmuziek – word ik opnieuw getroffen door hoe bevoorrecht ik ben. Ik duw de koelkastdeur dicht, maar de stroom koude lucht die volgt is niets vergeleken met de rilling die me overviel toen ik met Kerstmis Ophelia’s huis binnenstapte.

Ik kan die dag niet uit mijn hoofd zetten: de stilte in haar huis, de leegte, de oceaan van wrok die ze had overgestoken om mij in haar leven toe te laten, en o god, ik heb het zo erg verknald.

Ik denk dat ik onze relatie onherstelbaar heb beschadigd.

Ik ga aan het keukeneiland zitten en kijk hoe toe terwijl ze met z’n vijven het deeg in ongelijke cirkels delen. Ik woon al lang genoeg in een huishouden vol vrouwen om te weten dat als ze stil zijn, dat betekent dat ik ze ergens in heb gestoord.

‘Oké,’ zeg ik, voordat ik een slok neem, ‘wie heeft er een date voor het schoolfeest?’

Stilte.

‘Fleur heeft een vriendje,’ flapt Mia er uiteindelijk uit. De anderen kijken haar boos aan.

Blijf kalm, Alex. Blijf rationeel.

Ik klem mijn telefoon steviger vast en open de beveiligingsbeelden van het huis. ‘Wie is hij?’

‘Hij is een fotomodel.’

Ik zet mijn telefoon uit en probeer mijn beschermende, lichtelijk paranoïde, instincten in toom te houden. Modellen zijn het ergst, vooral die in Fleurs kring. Er is iets ironisch aan mannen die hun nagels lakken en toch de grootste vrouwenhaters ter wereld zijn. Hij gebruikt haar waarschijnlijk voor een publiciteitsstunt. ‘Is hij hier? Boven?’

Ze zwijgen allemaal, duidelijk opgeroepen tot geheimhouding. Zelfs Mia staart naar haar voeten en haar oren worden rood. Mijn humeur slaat om. Ik loop terug naar de hal en ga de linker trap op, zo hard stampend dat ze me aan horen komen en genoeg tijd hebben om te stoppen met... wat ze ook aan het doen zijn. ‘Fleur?’

‘Wat?’

‘Mag ik binnenkomen?’

‘Nee.’

Ik druk mijn voorhoofd tegen de deur. ‘Kom je naar beneden voor het eten?’

‘Nee.’

‘Hoe heet je vriend?’

‘Freddie,’ klinkt een mannenstem. Hij klinkt als een eikel, zou Ophelia zeggen. ‘Hé, bro.’

‘Hoe oud ben je?’ vraag ik, en ik hoor Fleur mompelend vloeken.

‘Achttien.’

Ik hoor Harwoods stem in mijn hoofd, die me voor de miljoenste

keer eraan herinnert dat mijn zussen hun eigen leven leiden en hun eigen fouten mogen maken. Door op elkaar geklemde tanden probeer ik die klootzak zich welkom te laten voelen. ‘Het zou leuk zijn om jullie beiden aan de eettafel te zien, man.’

En blijf met je vuile handen van mijn zus af.

‘Laat haar met rust, Alex,’ klinkt een zachte stem. Mijn moeder komt haar slaapkamer aan het einde van de gang uit, gekleed in crèmekleurige kasjmier loungewear. Haar donkere haar hangt losjes over haar schouders, glanzend, maar dunner dan vroeger. Ze ziet er echter oké uit, balancerend op de gevaarlijke lijn tussen een manische piek en een dreigende dip.

De gebeurtenissen van de afgelopen maand hebben het haar niet makkelijk gemaakt. Ik dacht dat ze niet dunner kon worden, maar het is haar toch gelukt. Bij elk ziekenhuisbezoek vertellen ze me dat haar hart zwak is, dat het verschrompelt, net als het leven achter haar ogen. De paranoia, de angst dat iedereen tegen haar samenspanst, lijkt te zijn toegenomen. Haar bipolaire stoornis is zo lang onbehandeld gebleven, grotendeels dankzij mijn vader, dat het moeilijk is om de gevolgen voor haar gezondheid te overzien. Dit soort dagen, de stabiele dagen waarop de vrouw achter de uitputting te zien is, worden steeds zeldzamer.

Het klinkt misschien luguber, maar het is altijd een opluchting om haar levend aan te treffen als ik thuiskom. Ze denkt waarschijnlijk hetzelfde over mij.

‘Ik doe mijn best. Maar fuck, we weten niet wat hij haar achter die gesloten deuren zou kunnen aandoen. We kennen hem helemaal niet.’

Ze wikkelt haar arm om de mijne en ik help haar magere lijf de trap af. ‘Jouw eerste vriendin was verschrikkelijk. Denk je soms dat ik dat niet zag toen ze binnenkwam? Ze heeft je gebruikt voor je roem en je rijkdom. Maar ik heb je daar zelf achter laten komen.’

Ik glimlach. ‘En nu weet ik dat ik meiden die onze eerste date livestreamen moet vermijden.’

Haar lach is zacht, maar hij is er wel. 'Precies. Hoe gaat het met Ophelia?'

Een steek van pijn schiet door mijn borst. 'Goed.'

Ze geeft me een veelbetekenende blik. 'Je laat haar nog steeds in de gaten houden, of niet?'

'Ophelia was net zo goed betrokken bij deze hele puinhoop als wij. Het zou dom zijn om Vincenzo's mannen niet te vragen een oogje in het zeil te houden. Dat heet verstandig handelen.' En de gedachte dat iemand haar iets zou aandoen, houdt me 's nachts wakker, maar ja, verstandig handelen.

'Heb je haar gesproken?' vraagt ze, terwijl ik haar meeneem naar mijn vaders – mijn – enorme thuishok en haar op de bureaustoel plaats laat nemen.

'Nee.'

'Alex.'

'Ze heeft ons gezinsleven, jouw ziekte, paps... wat er ook maar mis is met pap, tegen ons gebruikt.'

'Tegen je vader,' corrigeert ze. 'Niet tegen ons. Ik geloof niet dat ze ons kwaad wilde doen.'

Ik schuif de extra stoel naast haar en ga zitten, waarna ik mijn laptop openklap. 'Ze heeft ook over jou geschreven.'

'Voordat ze me kende, lieverd. Stel je voor dat ik morgen doodga. Stel je voor dat Fleur en ik morgen op de snelweg worden doodgereden door een gerichte aanrijding.'

Er loopt een rilling over mijn rug terwijl ik mijn e-mails open. 'Zeg dat soort dingen niet.'

Ze steekt haar hand uit en streelt mijn haar. Haar nagels krassen zachtjes over mijn hoofd. Ik krijg er tranen van in mijn ogen. Ik wil me oprollen in de schoot van een vrouw die eigenlijk niet meer bestaat, tenminste, niet op de manier dat ik wil dat ze bestaat. 'Maar stel je voor, lieverd. Wat zou je doen als je wist wie er achter het stuur zat?'

'*Maman*,' zucht ik, en ik wrijf over mijn gezicht. 'Ik heb er al genoeg

over nagedacht. Het kan me niet schelen wat ze Cain heeft aangedaan. Het gaat mij alleen maar om jou en de meiden. En het is niet alsof ze me zou vergeven dat ik zonder iets te zeggen ben weggegaan. En dan nog de afstand... Ik kan hier eindeloos over doorgaan.'

'Zeg haar dat je advocaat je heeft gevraagd geen contact met haar op te nemen.'

'Dat is een slap excuus. Ik heb geen contact met haar opgenomen omdat ik het niet kan opbrengen. Helens advies heeft er niets mee te maken.'

'Ze heeft het misschien geschreven, maar ik denk dat we allebei weten dat ze dat artikel niet zou hebben gelekt,' vervolgt ze, alsof ze een punt aanhaalt waar ik tijdens de talloze slapeloze nachten van de afgelopen maand nog niet aan heb gedacht. Alsof dit niet de honderdste keer is dat we precies hetzelfde gesprek voeren.

Er liggen duizenden kilometers en een immense oceaan van wantrouwen tussen mij en Ophelia, alle vooruitgang die ik met haar had geboekt, is naar de bodem van die oceaan gezonken.

'Het maakt niet uit, mam. Ik probeer verder te gaan. Zelfs als we het zouden oplossen, ben ik hier en zij daar. Ze kan niet zomaar in een vliegtuig stappen om op bezoek te komen.'

'Maar zodra je ontslag neemt -'

'Mam,' zeg ik zachtjes. 'Laat het alsjeblieft los.'

Voorzichtige vingers vegen een lok te lang donker haar van mijn voorhoofd. Haar ogen zijn vol ondefinieerbare emotie. Tranen verzamelen zich in haar dikke, zwarte wimpers.

'Zeg het niet.' Ik kan het niet nog een keer horen.

'Wat moet ik niet zeggen?'

'Dat ik op hem lijk. Dat is het eerste wat iedereen zegt als ze mijn kantoor binnenkomen.'

Haar onderlip trilt. 'Ik wilde zeggen hoe erg het me spijt dat je in deze positie terecht bent gekomen, dat je bent opgezadeld met de baan waarvan je altijd duidelijk hebt gemaakt dat je hem niet wilde.'

Dat jij de enige vaderfiguur in hun leven bent. Ik wilde zeggen hoe erg het me spijt dat je –'

'Maman, stop.'

Een enkele traan glijdt over haar wang. 'Dat ik je moeder ben en hij je vader is.'

'Je bent de beste moeder die ik ken,' fluister ik, terwijl ik een arm om haar magere schouders sla. 'En dat meen ik.'

'Het spijt me zo.'

Ik draai haar stoel zodat ze naar de laptop kijkt. 'Genoeg gepraat. Kijk hier eens naar.'

Ik open een e-mail die ik eerder van Jack heb gekregen, een van mijn teamgenoten toen ik rugby speelde op Sorrowsong. Het is een doorgestuurd e-mailwisseling tussen zijn ouders: een vooraanstaand neurochirurg en een psychiater.

Het blauwe licht valt over haar delicate jukbeenderen terwijl ze naar het scherm staart. 'Weer een medicijn. Alex, ik –'

'Het is veelbelovend gebleken in de onderzoeken. Ze zijn het nog steeds aan het uitrollen.'

'Ken je deze mensen?'

'Hun zoon zit in mijn rugbyteam, mijn oude rugbyteam.'

'Je kunt teruggaan naar Sorrowsong. Sluit het niet uit.'

'Ik ben drieëntwintig, mam. Te oud om opnieuw te beginnen.'

Ze lacht en veegt met een trillende hand haar haar uit haar gezicht. 'Ik was ook zo op jouw leeftijd. Ik dacht altijd dat het te laat was, ook al was ik nog maar een baby.'

'Ik wilde een gesprek met zijn ouders inplannen, zodat we wat meer te weten kunnen komen. Ze zijn bereid om vanuit Californië hierheen te vliegen om met je te praten. Zou je daar interesse in hebben, hypothetisch gezien?'

'Ja, maar... ik heb al zoveel behandelingen gehad, Alex, en ze leken allemaal veelbelovend in het begin. Mijn geest is moe en mijn lichaam is uitgeput. Ik wil niet op een operatietafel sterven met de kleine hoop

op een langer leven. Het enige wat ik wil, is jou zien trouwen.'

Mijn vingers bevroren boven het toetsenbord.

Ophelia bij het altaar. Bloemen in haar hand, regendruppels in haar haar. Een belachelijke, tweedehands, veel te grote, waarschijnlijk bruine jurk. Gestotterde geloften die over nerveuze lippen vallen, en een vredig leven.

Zelfs in mijn verbeelding is het een vaag beeld van een verre toekomst die ik nooit zal verdienen. Ik zou ervan kunnen dromen tot de laatste restjes gezond verstand door mijn vingers glippen.

Het zal slechts een droom blijven. Toch heb ik niet de moed om dat tegen mijn moeder te zeggen. Of misschien kan ik gewoon nog steeds niet toegeven dat ik het heb opgegeven.

Ik begin een e-mail te typen en negeer de zestig nieuwe e-mails die ik sinds mijn vertrek van kantoor heb ontvangen. 'Ik zet een gesprek in hun agenda.'

Ingrid en Emily, de huishoudster en de nanny, schuiven aan bij Charlotte, Evie, Mia, Josie, Éléanor en mij in de volledig witte eetkamer. Het gesprek is verrassend vrolijk. Ingrid klaagt geanimeerd over haar man, Russell, wat een vreselijk idee is, want Russell is onze chauffeur en Josie zal alles wat ze hoort woord voor woord herhalen. Maar ze kan niet stoppen met nadoen van het geluid dat Russell maakt als hij kauwt, en het is het waard om de meisjes te horen lachen.

Ingrid is zo iemand die je doet denken aan zelfgemaakte saus met veel te veel olie, knuffels die naar oude parfum ruiken en koffiëadem. En dat bedoel ik als compliment. Ze werkt hier al jaren als huishoudster, maar eigenlijk is ze zoveel meer dan dat.

Als mijn vader weer eens thuiskwam en zijn frustraties over de toeleveringsketen op mij afreageerde, strompelde ze de keuken in, lang na haar bedtijd, en deed er een halfuur over om een kopje thee te zetten, zodat hij het wachten zat zou worden en me met rust zou laten.

En Josie weigert boterhammen te eten die niet door Ingrid zijn

klaargemaakt, dus ik heb er bijna alles voor over om haar hier te houden.

Als we halverwege het avondeten zijn, komen Fleur en Freddie naar beneden. Freddie trekt zijn Ralph Lauren-ritstrui over zijn hoofd terwijl ze de eetkamer binnenkomen, waardoor ik mijn mes in zijn netvlies wil steken. Zijn blonde haar is strak naar achteren gekamd en zijn chino's zijn perfect gestreken. Gewoon weer zo'n Shawn Miller-lookalike. Idioot. Ik knik hem kort toe, voor Fleurs bestwil.

'Hé, man. Je verklaring voor de aandeelhouders van gisteren was geweldig.'

'Dank je,' mompel ik, hoewel ik hem eigenlijk wil zeggen dat hij een indrukwekkendere hobby moet zoeken dan op achttienjarige leeftijd persconferenties kijken. 'Neem plaats. Er is genoeg eten.'

Hij gaat zitten en veegt zijn stomme haar uit zijn ogen.

'Dus, ben je van plan om naar de universiteit te gaan, Freddie?'

'Nee, eigenlijk niet. Ik begin waarschijnlijk een bedrijf, of een podcast, of zoiets.'

Fucking hell. Rode vlag. Hij is een wannabe-podcaster.

'Ik denk dat jullie er allebei op zijn minst over na moeten denken,' stel ik voor.

Fleur rolt met haar ogen, ze is dit gesprek al net zo zat als ik. 'Houd je mond, Alex.'

'Fleur!' berispt Mia haar, terwijl ze haar dikke, donkere haar opzij duwt om Fleur boos aan te kijken. Ik schud mijn hoofd in een poging de situatie te kalmeren. Mia heeft, meer dan wie ook, de koppigheid van onze vader geërfd, en gaat nooit een confrontatie uit de weg.

'Jij bent mijn moeder niet, Mia.' Haar blik valt op mij. Fleurs interesse in een relatie met mij, welke vorm die ook zou hebben, stierf op de dag dat ik, in haar ogen, Green boven haar en mijn zussen verkoos toen het artikel online kwam. 'En jij niet mijn vader.'

'Juridisch gezien wel.' Voorlopig dan. Totdat mama beter is.

Mama wordt niet meer beter.

‘En je geniet ervan, hè? Van de kans om net als hém te worden.’

‘Fleur,’ waarschuwt ik met een scherpe toon.

‘Wat? Het is toch zo?’ Ze werpt een blik op haar horloge. Het is al lang negen uur geweest. Veel te laat voor een zevenjarige om te eten. ‘Alweer laat eten? Was er weer een aandeelhouder tevreden te stellen? Weer een vergadering die uitliep?’

‘Fleur,’ snauwt Mia, terwijl ze haar bestek neergooit. ‘Je zou dankbaar moeten zijn dat hij probeert dit gezin bij elkaar te houden.’

‘Hij komt laat thuis omdat hij Green op de eerste plaats zet. Toen wij hem het hardst nodig hadden, koos hij voor de aandelenkoers. Toen wij hadden kunnen sterven door de handen van onze eigen vader, koos hij ervoor om naar het kantoor in New York te rennen. Klinkt dat bekend?’

Het eten verandert in as in mijn mond. Kleine stukjes van het monster in mij glippen mijn bloedbaan in, maar net als altijd blijven ze daar. Ik zou niet naar hen kunnen uithalen, zelfs als ik dat wilde. Ik kan die zwarte wolk niet toestaan deze eetkamer te vullen en mijn zussen te verstikken. Dus vreet het me van binnenuit op.

Ik moet dit oplossen voordat er helemaal niets meer van me over is.

Ik wil wanhopig graag van tafel. Ik wil wegstormen en mezelf opsluiten in mijn kantoor. Maar dan zou ik Fleur gelijk geven. Ik blijf zitten en luister terwijl ze haar bittere haat op me afvuurt. Wegrennen zou me net als mijn vader maken, en dat kan ik ze niet aandoen.

‘Het spijt me heel erg dat je zo over me denkt, Fleur,’ zeg ik wanneer ze even op adem komt.

Ik neem het haar niet kwalijk. Ik ging naar New York, en mijn vader gaf haar een blauw oog. Ik ging naar New York, en Fleur gebruikte haar bankpas om al mijn zussen in een hotel in Parijs onder te brengen toen een leger camera's en verslaggevers zich voor ons huis verzamelde. Ik kóós voor New York, en Fleur stond tussen de woede van mijn vader en onze huishoudster in.

Ik kan blijven analyseren of ik de juiste beslissing heb genomen,

maar dat verandert niets aan het feit dat ze me nodig hadden en ik er niet was.

Mia zegt dat ik het gezin bij elkaar heb gehouden, maar het was Fleur die de explosie over zich heen kreeg. Ik trek alleen de knopen aan die zij onder enorme druk heeft gelegd. Ik maak afspraken met artsen, zorg ervoor dat de koelkast vol is, houd de beveiliging scherp, neem contact op met leraren en interview nanny's, maar het is Fleur die het werk doet dat het personeel niet kan.

Zij is degene die de vriendschapsdrama's van mijn zussen aanhoort, de problemen met hun zelfvertrouwen en alle moeilijkheden die horen bij het tienerleven. Zij doet de dingen die mijn moeder twee jaar geleden nog deed, voordat haar gezondheid zo sterk achteruitging. Het zou niet zo moeten zijn, maar het is wel zo.

Fleur en ik zitten in hetzelfde schuitje, en we verdrinken allebei.

'Misschien wil Ophelia je nog een keer zoenen, Ally,' onderbreekt Josie behulpzaam. Ik leun over de tafel en veeg de saus van haar kin.

'Waarom denk je dat?'

'Iemand heeft een filmpje gemaakt van je persconferentie voor de aandeelhouders,' zegt Evie, die net zo graag van gespreksonderwerp wil veranderen als ik.

'Een filmpje?'

'Ja, met bewerkte fragmenten en muziek.'

Dat klinkt niet bepaald sexy, maar ik besluit het maar als een welkome overwinning te beschouwen.

"Het is een nieuw tijdperk voor Green Aviation, en ik zie het als een eer om er deel van uit te mogen maken," zegt Éléonor, terwijl ze mijn stem nadoet. Zelfs Fleur lacht een beetje.

'Jullie kunnen allemaal de pot op,' zeg ik, maar ik ben blij dat de stemming wat luchtiger is.

"Het is een nieuw tijdperk voor Green Aviation," herhaalt Charlotte, en ze doet alsof ze het bovenste knoopje van haar blouse losmaakt en haar schouders spant.

‘O mijn god,’ mompel ik met volle mond, maar het wordt overstemd door gelach. Elke keer als ik een egoboost dreig te krijgen, maken deze idioten me weer duidelijk waar ik echt sta.

We rondon het avondeten af zonder nog meer ruzie te maken. Fleur heeft haar eten niet aangeraakt, dus ik doe het in een schaalje in de koelkast in de hoop dat ze het later opeet.

Ik breng Josie en Charlotte om halfelf naar bed, beantwoord een paar e-mails en vind wonderbaarlijk genoeg nog tijd om te sporten in de kelder.

Ik leg net de gewichten terug in het rek als Mia om twaalf uur binnenkomt met haar gigantische waterfles en een zak chips onder haar arm. ‘Het is een schooldag,’ zeg ik. Mijn frustratie is niet overtuigend. Mia vergezelt me altijd tijdens mijn work-out. Als ik dumbbells in mijn handen heb, heeft zij koekjes in die van haar.

‘Het spijt me van Fleur,’ zegt ze, terwijl ze met haar snacks op de loopband gaat zitten.

Ik geef haar een duwtje met mijn sneakers. ‘Aan de kant, kleine. Ik wilde net gaan hardlopen.’ Ze laat zich op de mat vallen en morst chips over de loopband. Ze kraken onder mijn voeten als ik erop stap. ‘Veel plezier met opruimen.’

Ze vermorzelt nog een chipje in haar hand, verdiept in haar gedachten. ‘Negeer Fleur.’

‘Ik wil haar niet negeren. Door haar te negeren ben ik in deze rotzooi terechtgekomen. Ik wil haar helpen.’

‘Wáárom ben je niet gekomen, Alex?’ fluistert ze, zo zacht dat ik het nauwelijks hoor door het gezoem van de loopband. Ik verlaag de snelheid een beetje zodat ik haar beter kan verstaan.

‘Ik wilde komen, Mia. Meer dan wat dan ook. Maar ik was – bèn – zo klaar met hem. Ik wil hem compleet uit ons leven bannen. Als Green in de verkeerde handen was gevallen, als een van zijn even corrupte vrienden CEO was geworden, dan had pap net zo goed niet ontslagen kunnen worden. Hij zou nog steeds onbeperkte macht heb-

ben gehad, en hij zou de artikelen hebben weggewerkt, het verhaal hebben verdraaid, meer mensen het zwijgen hebben opgelegd. Hij zou ons allemaal nog steeds hebben genaaid – mama, haar artsen en medicijnen. Ik heb Green niet boven jullie verkozen. Ik koos voor veiligheid op de lange termijn.’

‘Wat als Fleur ernstig gewond was geraakt?’

God, geef me de kracht om dit duidelijk te kunnen maken aan mijn zussen. ‘Mia, ik moest een beslissing nemen en ik kan die niet meer terugdraaien. Als ik Green niet had overgenomen... Pap zou zijn woede op ons allemaal hebben afgereageerd.’

‘Heeft hij je ooit geslagen?’

Mijn ogen schieten naar de hare, wijd opengesperd van schrik. Alles wat ik dacht te weten over hun relatie staat op zijn kop. ‘Heeft hij jón geslagen?’

‘Nooit,’ fluistert ze. ‘Maar je voetbalblessures vielen altijd samen met de dalingen in de aandelenkoers.’

Ik grimas bij de herinneringen die door mijn hoofd flitsen. Herinneringen aan wrede handen die liefdevol hadden moeten zijn. ‘Je bent zestien, M. Je zou je niet eens druk moeten maken over de aandelenkoers.’

‘O, de koers kan me niets schelen. Echt helemaal niets.’

Ik grijns. ‘Goed zo.’

Ik voer het tempo weer op, in de hoop dat het vuur in mijn benen de verwarrende mengeling van emoties in mijn borst zal wegbranden.

Weer een dag voorbij. God weet hoeveel er nog zullen volgen.

Ik ren tot ik nauwelijks nog een ‘welterusten’ tegen Mia kan uitbrengen als ze weggaat, tot ik een sprankje hoop heb gevonden dat ik vanavond moe genoeg zal zijn om snel in slaap te vallen.

Ik was eraan gewend geraakt om mijn ademhaling op die van Ophelia af te stemmen, was eraan gewend geraakt om in slaap te willen vallen omdat ik vervolgens naast haar wakker zou worden. De felle koperen kleur van haar haar was mijn zonsopgang, en die twee

kwellende kuiltjes onderaan haar ruggengraat waren mijn houvast in de realiteit.

Nu rust alleen nog het gewicht van mijn verwarring en spijt op het kussen naast het mijne.

Ophelia's verraad is niet genoeg om me haar te laten haten. Artikel of niet, ik hou van haar. En ik heb geen idee hoe ik dat gevoel kan laten verdwijnen.

Ophelia wil maar één ding: gerechtigheid

Toen Ophelia op Sorrowsong University aankwam, wilde ze niets liever dan Alex en zijn familie vernietigen. Maar dat was voordat liefde sterker werd dan wraak. Na de mysterieuze verdwijning van zijn vader wordt Alex gedwongen terug te keren naar New York, waar de strijd om het familiebedrijf losbarst. Maar bovenal wil hij de vrouw vergeten die hem heeft verraden en zijn hart heeft gebroken. Ophelia blijft alleen achter in Schotland. Maar is ze wel echt alleen?

Wanneer een anonieme bron dreigt hun duistere geheim te onthullen, wordt duidelijk dat ze elkaar nog steeds nodig hebben. Kunnen ze een manier vinden om elkaar weer te vertrouwen? En zelfs als dat lukt, is het dan genoeg om ze in leven te houden?

AUTUMN WOODS is doordeweeks luchtvaarttechnicus, maar in de avonden en de weekenden schrijft ze romanceboeken met krachtige vrouwelijke hoofdpersonages en duistere mannelijke tegenspelers, die tot leven komen in sfeervolle werelden vol cottagecore en dark academia.

Z&K
ZOMER & KEUNING

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 559484

NUR 340